

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Α'
Α αντί του Εὐδάτη ἔφτασε σπίτι τῆς Λαΐδος ἕνας ἀπεσταλμένος του, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωσε ἐν μέρους του ἕναν πάπυρο, στὸν ὁποῖο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς :

«Χαίρε, Λαΐς!... Φεύγω γιὰ πάντα ἀπ' τὴν Κόρινθο. Σοῦ εἶχα ὑποσχεθεῖ, φεύγοντας, νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Δὲν ἀβέω τὴν ὑπόσχεσί μου. Πάιρνω μαζί μου τὴν εἰκόνα σου ποὺ μοῦχες χαρίσει.
Εὐ δ α τ η ς »

Τὸ σκληρὸ αὐτὸ γράμμα ἔφριξε τὴ Λαΐδα σ' ἀπερίγραπτη ἀτελειοῖα. Μερόνυχτα διλόκληρα κατὰλειπτη μὲς' στὸ διαμεινισμὰ τῆς, χωρὶς νὰ δέχεται κανέναν ἄλλον, ἐκτός ἀπ' τὴ Βακχίδα, ἔκλαιγε καὶ χτυπιότανε σάντρελλή.

«Ἐνα πρωΐ, ἑαρινὰ, πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τρέξῃ ἔξω στὸν Εὐδάτη καὶ νὰ τὸν συναντήσῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν πείσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ τῆς. Κάλεσε λοιπὸν τὴ Βακχίδα καὶ τῆς φώναξε :

— Γρήγορα, ἑτοιμάσε με γιὰ ταξεῖδι. Σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ φύγω.

— Θὰ φύγῃς ; ρώτησε ἡ ἑλλήξει καὶ λότη ἡ Βακχίδα. Καὶ ποὺ θὰ πᾶς, καλὴ μου κυρία ;

— Στὴ Θεσσαλία, στὴν πατρίδα τοῦ Εὐδάτη.

— Θὰ τρέξῃς ἔξω ἀπ' αὐτὸν δὲν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἐξετίμησε τὰ χαρίσματά σου καὶ ποὺ στάθηκε ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σου, σὺ ἡ κοσμοξοκουμένη Λαΐδα, ποὺ εἶδες γονατιστοὺς μπροστὰ σου τοὺς πὸ φημισμένους ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος ;

— Τί σημασία ἔχουν δι' αὐτὰ γιὰ μένα ; ἀποκρίθηκε ἡ ἀτελειοῖα ἡ Λαΐς. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἕνας ἄνδρας στὸν κόσμω. Ὁ Εὐδάτης. Καὶ θὰ πᾶω καὶ στὴν ἄσρη τῆς γῆς γιὰ νὰ τὸν βρῶ. Ἐτοιμάσε μου λοιπὸν γρήγορα τὰ πράγματά μου καὶ τὸ φορεθῶ μου γιὰ ταξεῖδι μακρινό.

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ἡ Βακχίς, βλέποντας διὲς ἦταν μάταια κάθε ἀντίρρησης στὴν κυρία τῆς. Πηγαίνω νὰ ἑτοιμάσω.

— Σὲ μιὰ ὥρα νὰ εἶν' ἑτοιμα ἄνα.

Ἡ Βακχίς προχώρησε ὡς τὴν πόρτα, μὰ ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, κοντοστάθηκε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν κυρία τῆς.
— Σέχασα νὰ σὰς πᾶ, ψιθύρισε μὲ σιγαλὴ φωνὴ στὴ Λαΐδα, διὲς ὁ δυστυχὴς ὁ Κλέων μιὰ βδομάδα τώρα περμένει νὰ τὸν δεχτῆς.

— Ὁ καϊμένος ὁ Κλέων ! ἔκανε μονομυριστὰ ἡ Λαΐς. Πόσω μὲ συγκινεῖ ἡ ἀγάπη κ' ἡ ἀφοσίωσί του. Τί κρίμα νὰ μὴν μπορῶ νὰ τοῦ τὴν ἀνταποδώσω. Τί κρίμα νὰ μὴν μπορῶ ν' ἀγαπήσω αὐτόν, ποὺ μὲ λατρεύει ποτὰ τόσα χρόνια τώρα !

— Τί θὰ κάνω λοιπὸν μὲ τὸν Κλέωνα ; ρώτησε ἡ Βακχίς. Νὰ τοῦ πᾶ, διὲς φεύγεις γιὰ ταξεῖδι ;

Ἡ ὠραία Κορινθία ἔβρινε σκεπτικῆς μερικῆς στιγμῆς κ' ἔπειτα εἶπε :

— Πές του νᾶρθῃ μὲσα.

Ὅταν ὁ Κλέων μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἑξακουστῆς ἑταίρας, τρόμαξε ὅταν τὴν ἀντίκρισε. Τὸ ὠραῖο πρόσωπό τῆς εἶχε γίνει ἀγνώριστο ἀπ' τὶς ἀπάνεις καὶ τὸ ἀδιάκοπο κλάμμα.

— Καλὲ μου Κλέων, σ' ἐγκατέλειπα καὶ σένα, ὅπως ὄλους τοὺς καλοὺς μου φίλους, τοῦ εἶπε ἡ Λαΐς. Μὰ μὴ μὲ παρεξηγήεις, ἀγαπῆτέ μου Κλέων. Εἶμαι δυστυχισμένη. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη. Τόσο, ὅσο κανένας ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμω.

— Λαΐς, δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι, τῆς εἶπε ὁ ἀφοσιωμένος τῆς Ἀθηναῖος στρατηγός. Ραγίζεται ἡ καρδιά μου, ὅταν σ' ἀκούω

ὄλους, ὁ πὸ χαριτωμένους ἀπ' ὄλους, κ' ὁ πὸ ἀγαπημένους μου ἀπ' ὄλους, ἀπ' ὄλους κ' ἀπ' ὄλα ἐδῶ στὴ γῆ τὴν ἐφήμερη ποὺ ζοῦμε.

Γαλήνεψε τὴ σκέψι σου, ἀγαπημένε μου. Πᾶψε νὰ ποτίζεσαι καὶ νὰ μὲ ποτίζεις ἀδικαιολόγητα φαρμάκια. Ἀς χαροῦμε τὰ διαβατήρια καὶ τα νεῦτά μας, ὅσο μποροῦμε περισσότερο κ' ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε σὲ τίποτε νὰ σαοῦσι τὶς διλόγιγκες κ' οὐράνεις χαρὲς τῆς εὐλογημένης ἀπ' τὸν καλὸ Θεὸ ἀγάπης μας. Ἀγάπα με μονάχα. Ἀγάπα τὴν καλὴ σου ὄσο κ' ὅπως καὶ κείνη σ' ἀγαπάει...
Φ....

νὰ λές πως εἶσαι δυστυχισμένη. Πές μου, τί μπορῶ νὰ κάνω, γιὰ νὰ ξαναγίνῃς εὐτυχισμένη σάν καὶ πρώτα ;

— Νὰ μοῦ βρῆς τὸν Εὐδάτη καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ, ἀπάντησε κλαιόντας σάν μικρὸ παιδί ἡ Λαΐς.

— Θὰ τὸν βρῶ, ἔτσι κ' ἂν ἔχει κατεβεῖ στὸν Ἀθῆ, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Κλέων.

— Σ' εὐχαριστῶ, Κλέων. Ἀλλὰ ἀποφάσισα νὰ πᾶω μόνη μου σ' ἀναξήτησί του.

— Δὲν εἶνε δυνατόν ! φώναξε ὁ Κλέων. Δὲν μπορεῖς νὰ ὑποστῆς ἐσὺ τοὺς κόπους ἐνὸς τέτοιου ταξεidiου.

— Φεύγω σὲ μιὰ ὥρα, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Λαΐς.

— Τότε θάρῃω κ' ἐγὼ μαζί σου, φώναξε ὁ Κλέων.

Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ Λαΐς, συνοδευμένη ἀπ' τὸν Κλέωνα, ἔφρυγε ἀπ' τὴν Κόρινθο γιὰ τὴ Θεσσαλία.

Μὰ ὅταν ἡ ὠραία Κορινθία ἔφτασε στὴν πατρίδα τοῦ Εὐδάτη, δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ. Ἐμαθε μόνον, διὲς ὁ νεαρὸς ραφωδὸς παντρεύτηκε μὲ μιὰ νέα συμπατριώτισσά του κ' ἔφρυγε μαζί τῆς γι' ἀγνωστο μέρος, μὴδὲς πληροφορήθηκε διὲς ἡ Λαΐς πῆγαινε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Τί θὰ γίνω τώρα, Κλέων ; εἶπε ἡ Λαΐς μὲ λυγμούς στὸ σύντροφό τῆς.

— Τὸ μόνω ποὺ μπορῶ νὰ σὲ συμβουλέρω, ἀγαπητῆ μου Λαΐς, εἶνε νὰ ξαναγυρίσῃς στὴν Κόρινθο, τῆς ἀπάντησε ὁ Κλέων.

— Ὅχι, ποτέ ! Ἔθελω νὰ βρῶ τὸν Εὐδάτη. Ἐνωῶ νὰ τὸν βρῶ.

— Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ ταξεuideῖς διαρκῶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ σὲ συντρίφουν στὸ τέλος οἱ κόποι κ' ἡ ταλαιπωρίε τοῦ ταξεidiου.

— Καλύτερα νὰ πεθάνω ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξεidiου, παρὰ ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ ἀτελειοῖα.

— Ἀκουσε τίς συμβουλῆς μου, Λαΐς, ἐπέμεινε ὁ Κλέων. Ξαναγύρισε στὴν Κόρινθο, κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ ψάξω γιὰ τὸν Εὐδάτη. Θὰ γυρίσω ὄλες τίς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κ' ἔπου τὸν βρῶ, θὰ τὸν πάρω, εἶτε μὲ τὸ καλὸ, εἶτε διὰ τῆς βίας, καὶ θὰ σοῦ τὸν φέρω.

— Μὰ πῶς μπορῶ νὰ ζήσω μόνη στὴν Κόρινθο ; εἶπε ἡ Λαΐς. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν, διὲς ὑποφέρω φρικτὰ.

— Θὰ στείλω τώρα ἀμέσως ἀγγελιοφόρο στὸν Ἀριστιππο, στὶς Κυκλάδες, γιὰ νὰ ρθῆ στὴν Κόρινθο νὰ μείνῃ κοντὰ σου, ἀπάντησε ὁ Κλέων. Ἡ συντροφιά του θὰ σοῦ κἀνῃ καλὸ καὶ θὰ σοῦ ἀλαφρώσῃ τὸν πόνο σου.

Ἐτσι κ' ἔγινε.

Ὁ Κλέων ὠδήγησε πάλι τὴ Λαΐδα στὴν Κόρινθο καὶ σὲ λίγες μέρες, ἔφτασ' ἐκεῖ κ' ὁ Ἀριστιππος ἀπὸ τίς Κυκλάδες.

Τότε ὁ Κλέων ἔφρυγε κ' ἄρχισε νὰ γυρίσῃ στὶς διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸν ἀκαρδο ραφωδὸ, ὁ ὁποῖος εἶχε περιφρονήσει τὴ

Λαΐδα, μὲ τὰ χρήματα τῆς ὁποίας ἔκανε τώρα τὸ γαμήλιω ταξεidi τοῦ με μὴν ἄλλῃ γυναίκα.

Χωρὶς νὰ ληπθῆ ὅτε τοὺς κόπους, ὅτε τὰ ἔξοδα χάριν τῆς Λαΐδος ὁ Κλέων, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γύρισε διὲ τὴν Ἑλλάδα, τὴ Σικελία καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία, ψάχνοντας γιὰ τὸν ἀγαπημένο τῆς. Πῆγε ἀκόμα καὶ στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη. Διὲ χρόνια διλόκληρα ταξεuideνε ἀπὸ πολιτεία εἰς πολιτεία. Πουθενὰ ὄμως δὲν κατάρθωσε νὰ συναντήσῃ τὸν Εὐδάτη.

Παντοῦ ὅπου πῆγαινε, φτάναινε ἔξω πὸς τοῦ ἀγγελιοφόρου τῆς Λαΐδος, ἡ ὁποία τοῦ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τίς ἔρεινές του. Πάντοτε ὄμως οἱ ἀγγελιοφόροι αὐτοὶ ξαναγυρίζαινε στὴν Κόρινθο ἄπρακτοι κ' ἀνήγγελλαν στὴν ἑξακουστῆ ἑταίρα, διὲς ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖο λαχταροῦσε, δὲν εἶχε βρεθεῖ ἀκόμα.

Ἐπὶ τέλους, ἔπειτ' ἀπὸ διὲ χρόνια ξαναγύρισε στὴν Κόρινθο κ' ὁ ἴδιος ὁ Κλέων.

— Λαΐς, εἶπε στὴν ἑταίρα ὅταν πῆγε σπίτι τῆς, πέρασα ἀπ' ὄλες τίς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ἀκόμα καὶ τίς πὸ μικρὲς κ' ἀσήμαντες. Πῆγα στὴ Σικελία, Γύρισα διὲ σχεδὸν τὴ Θράκη καὶ τὴ Μακεδονία, Πουθενὰ δὲν βρῆρα τὰ ἔχη τοῦ Εὐδάτη. Θάλεγε κανένας διὲ τὸν κατὰς τὴ γῆ !

Ἡ Λαΐς ἄκουσε ἄφωνη καὶ χωρὶς νὰ χύσῃ ὄστ' ἕνα δάκρυο τὴν πληροφορία αὐτῆ. Μὰ ἡ καρδιά τῆς ῥάγισε πικρὰ γιὰ πάντα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.